

ת"פ 32058/08 - מדינת ישראל נגד ח' א'

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 16-08-32058 מדינת ישראל נ' א'
לפני כבוד השופט איתן הרמלין

בעניין: מדינת ישראל
ע"י עו"ד שפי שטרצ'ר

המאשימה

נגד

ח' א'

ע"י עו"ד אבישג כהן

הנאשמת

הכרעת דין

1. נגד הנאשمت הוגש כתב אישום המיחס לה עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש ואיומים. זאת, בשל כך שלפי הטענה ב-16.5.2016 הגיעו למקום העבודה של המתלוונת שהיא אשתו לשעבר של בנה, דרשה ממנה לשוחח עמה, "דחקה אותה" לכיוון חדר השירותים, אחזה בעוצמה בשערות ראהה של כלתה לשעבר ומשכה בהן קר שלא יכול היה לזרז, ואימאה עליה שתרצח אותה באמצעות סכין הנמצא בתיקה, תרצח גם את ילדה, ותדאוג שייפגעו גם באחיה. כמו כן, דרשה ממנה לפי הטענה שתחריז לבנה (של הנאשמת) את רכבם המשותף ותבטל עיקול שהטילה. כתוצאה מעשייה של הנאשמת נתלושו לפיה הטענה שעורות מראהה של המתלוונת ונגרם לה סימן אדום במצח.

2. כראוי עובדתי יש לציין שהמתלוונת ובנה של הנאשמת, שלהם שני ילדים משתפים, התגרשו בשנת 2011, ופרידתם הייתה פרידה קשה. זמן קצר אחרי הפרידה התגלה גידול סרטני במוחו של בנה של הנאשמת, והוא נפטר בשנת 2017. בין המתלוונת לבין זוגה לשעבר היה סכסוך כלכלי לאחר גירושיהם. מאז פטירתו המצערת של בנה של הנאשמת, המתלוונת והנאשמת נמצאות בסכסוך כלכלי. הנאשמת גם אינה נפגשת עם נכדיה.

3. בעדותה הראשית בבית המשפט (5 שנים אחרי האירוע) סיפרה המתלוונת שב-16.5.2016 הגיעו הנאשמת למקום העבודה, המתינה לה בחדר המסתנה, וביקשה לדבר אליה. בדברי המתלוונת: "היא תקפה אותי וכלהה אותי בשירותים, תפסה אותי בשער בחזקה, אמרה לי שיש לה סכין בתיק ושם יצאק ואדבר אז היא תרצח אותי. אמרה שהיא תהרוג לי את הילדים, הנכדים שלה עצם. אמרה שיש מישחו ליד הבית של אח שלי באותו זמן שהולך לפגוע בו גם... ניסיתי להריגע אותה קצת ולא ללבות את האירוע הזה, לדבר על הנכדים ולנסות להגיע אליה. היא לא הרפטה ממני, ואז בסוף אני השמעתי קולות או צעקתי, לא זכרת בדיוק, וזיהה, שהיא המנקה במקוון, היא מצאה

אותו אינה בשירותים, אז מה שאני זכרת זה חילופי דברים, והוא שחררה אותו ועזבה את המקום". כשהתבקשה לפרט את הנסיבות אמרה: "היא תפסה אותי בשתי הידים בשער שלי, קופפה לי את הגוף, השמיעה את האיים האלה ואמרה דברים על זה אדם [בנה של הנאשמה] לא חולה, שאין לו כלום ושאני ממציאה, שהיא תהרוג אותי ואת הילדים ותפגע במשפחה שלי". דברים מהסוג זהה. אז זה ממש דקות ארכוכת, לא יודעת להגיד כמה זמן בדיקן, אז בסוף מכיוון שזיהה הגעה, אז זה הסתיים". בהמשך הוסיפה שהנאשמה החזיקה אותה באופן שלא הייתה יכולה להשתחרר, שאמרה שיש לה סיכון ושתדקור אותה באמצעותו. כמות ניכרת של שערה נשאה לדברי המתלוונת כתוצאה עצמת תפיסת השער על ידי הנאשمة, והייתה לה חמורה במקרה "אולי מהכior".

4. אחרי האירוע התלוננה לדבריה במשטרה וביקשה צו הרחקה נגד הנאשمة, שכן במסגרת הסדרי ראייה היו ילדיה אצל אביהם פעמיים בשבוע, אך בשל מצבו היו מבלים בפועל עם אמו הנאשمة. היא קיבלה צו הרחקה נגד הנאשمة - ממנה ומהילדים ממשך שנה. לטענתה, גם אחרי כן המשיכה הנאשמה לשולח לה הודעות מאימונות והיא חששת מפניה (אינני מפרט את תוכן ההודעות כיוון שהتابיעה מחקה מראש את התייחסות אליה מכתב האישום).

5. בחקרתה הנגדית אישרה המתלוונת שהיא מעוניינת בכך שהנאשمة תיענש על תקיפתה, ושיש לה עניין גדול בתוצאות הפלילי, וכן גם התנגדה לכך שייעוכבו ההלכים נגד הנאשمة. המתלוונת, שהיא פסיכולוגית במקצועה, אישרה כי פרידתה בגין זוגה ומחלתו של הבן יצרו מצב רגשי קיצוני אצל אמו הנאשمة. עם זאת, המתלוונת הדגישה שאין בכך כדי להצדיק את תקיפתה על ידי הנאשمة. המתלוונת אישרה כי הליכים משפטיים שונים מתנהלים בעניין ירושת בן זוגה לשעבר, ושאמו הנאשمة הייתה מעורבת בהם. לטענתה, הנאשמת הכחישה בהליכים אלה שהילדים הם ילדיו של בנה. לדבריה, חששה מפני הנאשمة נובע גם מכך שהיא הרביצה לילדיה (של הנאשمة), ואף איימה להרוג את בנה ולהתאבד. המתלוונת הצדקה את ניתוק הקשר בין ילדיה לבין סבטים הנאשמת בכך שאימה להרוג אותם, וציינה שהנאשمة עצמה ביקשה לנתק אתכם קשר וביקשה צו הרחקה ל-30 שנה.

6. כשנסאלה בחקרתה הנגדית על טענתה שהנאשمة כללאה אותה בחדר השירותים אמרה המתלוונת שאינה יודעת אם הנאשمة נעלמה את הדלת, אך היא חסמה אותה בגופה והחזיקה אותה בצורה שלא תוכל להשתחרר, ואמרה לה שיש לה סיכון בתיק, ולא תצעק היא תהרוג אותה. לדבריה, בתחילת לא צעקה, אך בהמשך צעקה. המתלוונת עמדה על כך שכאר המנחה זיהה נסנה לשירותים הנאשמת עדין החזיקה אותה ולא נתנה לה לצאת. כשאמרה לה הסניגורית שהמנקה זיהה לא חילצה אותה מידיה של הנאשمة, אמרה המתלוונת: "את אומrette שהיא הרפתה כזיהה נסנה? והוסיפה: "זה מה שזכור לי. אירוע כ'סוער וטעון, האם היא הרפטה בשניה שזיהה נסנה או רגע אחרי זה. אני חשבתי שכשאתה מותקף אתה זכר דברים בצורה אחרת...". המתלוונת התייחסה במילים "שכר מופרך" לדברי הסניגורית שהיא שתקפה ראשונה את הנאשمة, רק ניסתה להוודה, וכך התקיסה גם ליתר טענותיה של הנאשمة אודות הנסיבות. המתלוונת הסבירה שעמדת על קבלת דיווחים רפואיים על מצבו של בן זוגה לשעבר בהקשר של הסדרי ראייה, כיוון שחששה שם אינו מסוגל לטפל בהם, הם ימצאו בהשחת אמו הנאשמת שאימה לרצחים. את הנאשمة תיארה המתלוונת כמו שהכחישה את מצבו של בנה, כמו שבמבנה הנפשי שלה יסודות אלימים והוא איש מופרעת.

7. עיון בפרוטוקול בית המשפט לענייני משפחה מ-19.5.2016 מעלה כי כבר למחמת האירוע המתלוננת סיפרה גם בפני בית המשפט שהנאשפת תקפה אותה במקום העבודה ואיימה להרוג אותה ולרצוח את ילדיה (מהפרוטוקול נשמטה אחת המילים אך הדברים ברורים מן ההקשר). הדברים מופיעים גם בבקשתה להוצאה צו הגנה שהגשה בבית המשפט (נ/3). בתצהיר המצורף תוארו הדברים באופן דומה לתיאורם בבית המשפט לרבות הטענה שהנאשפת שחררה אותה מחייבת רק כשהמנקה נכנסה לחדר. עיון במקتب שליחה למחלקת עיקוב הילכים (נ/1) מעלה תיאור דומה של האירועים לתיאורם במשפט לרבות הטענה שהנאשפת כלאה אותה בחדר השירותים בגין רצונה. בבקשתה מספרת המתלוננת שהחויה הקשה של תקיפה מלאה אותה ותחושת הביטחון שלה לא שוקמה. המתלוננת כתבה גם כי קיום ההליך הפלילי יהיה כלי מרתויע כלפי הנאשפת, אשר ימנע ממנה לאיים ולפגוע במתלוננת ובמשפחה.

8. זיווה ניאזוב סיפרה בעודותה הראשית (5 שנים לאחר האירוע) שהיא עבדת כמנקה בקופת חולים ומכירה מזה שנים את המתלוננת העבדת במקום כפסיכולוגית (מחלוקתה הנגדית עולה שבעת האירוע הקרה אותה שנתיים). לדבריה, ביום האירוע עשתה סיור בבניין ואז שמעה מאחורי דלת השירותים הסגורה קריואות: "משטרה, משטרה, הצלו". פתאום נפתחה הדלת והוא ראתה את המתלוננת על הרצפה עם סימנים אדומים מסביב לצווארה. כשהמתלוננת קמה, ראתה הרבה שערות על הרצפה. עוד ראתה אישה גבוהה, שמעולם לא ראתה אותה קודם, יצאת מהשירותים ועזובת את המקום. המתלוננת בכתה והוא (זיווה) בכתה יחד אליה. היא הביאה למתלוננת כסמים, הרגעה אותה, ושאלה אותה מיהי האישה שיצאה מן המקום. המתלוננת השיבה שזו אמו של בן זוגה. זיווה לא זכרה מי פתח את הדלת - היא עצמה, הנאשפת או המתלוננת.

9. בחקירה הנגדית אישרה זיווה שלא ראתה תקיפה, והיא לא הפרידה בין המתלוננת לנאשפת. עוד סיפרה שהיא לא יודעת ממה נגרמו הסימנים האדומים בצווארה של המתלוננת. זיווה תיארה את המתלוננת כמו שבכתה ממש". בחקירה הנגדית אמרה, שראתה את הדלת נפתחת, ואת המתלוננת על הרצפה (כלומר, הנאשפת היא שפתחה את הדלת). זיווה סיפרה שהיא עדין עבדת עם המתלוננת.

10. את עודותה הראשית פתחה הנאשפת בכר שסיפרה בבci שהיא בת 75, ושבנה נפטר ב-2017 כתוצאה מגידול סרטני בראש לאחר שעבר לשישה ניתוחים. הנאשפת סיפרה שכאשר בנה חלה עברה לגור איתו וסיעה לו בטיפול בלבד. בילדין.

11. כשנשאלה על האירוע נושא כתוב האישום, אמרה הנאשפת שהבעיה הייתה שנכדתה הייתה אומללה, כיוון ש"כל הזמן טחנו לה את הראש שبابא שלה מאד חולה ושhai היה יתום... כל הזמן אמרו לילדים שהם יהיו יתומים, כמה זמן אפשר לאכול את זה?... זה גמר לי את החיים... אין אפשר להגיד לילדה 24 שעות שהם יהיו יתומים, כשעוד שע שנים הוא היה בחיים. היא קברה אותו כשהוא עוד היה חי". בניסיון להפסיק דבריהם אלה שלחה לדבריה לכלתה לשעבר הודעות טקסט מתחנות. ככלא היה בכר כדי להוציא, החליטה לлечט לדבר איתה. לדבריה, כשראתה אותה המתלוננת במקום העבודה אמרה אותה מה מעשייה במקום ואמרה לה להסתלק. בתגובה אמרה הנאשפת לדבריה שיכנסו לאחד החדרים כי היא רוצה לדבר, ושתפסיק לעשות את שהיא עשו. לטענתה, המתלוננת דחפה אותה, והיא דחפה אותה חזרה. הנאשפת צינה שהיתה דלת ללא מנעול או ידית". אחרי שראתה

שאין תועלת בשיחה יוצאה לדבריה מן החדר והמתלוננת שיצאה אמרה לשלווש נשים שישבו במקומם שיזמין את המשטרה. כשהתבקשה להתייחס לטענות המתלוננת בעניין התקיפה, הנאשנת הכחישה את טענות המתלוננת אודות נעילתה, וכן את דברי זיווה שלפיהם המתלוננת הייתה על הרצתה, והוסיפה שהיא עצמה הייתה חבושה באכבע בידה והמתלוננת אחזה בה כל כך חזק שהיא לא יכולה הייתה לזו. צוין שהנאשנת לא הכחישה מפורשות בעדותה הראשית את טענת המתלוננת שהיא אחזה בחזקה בשערות ראשה וכתוצאה מכך נטלשות שערות (אם כי ברור כי גרסתה אינה כוללת התרחשות זאת).

12. בחקירה הנגדית אישרה הנאשנת שהגיעה למקום עבودתה של המתלוננת מיזמתה, לאחר שדבריה הודיעו על כך למצלוננת בהודעת טקסט שהמתלוננת לא השיבה עלייה. לשאלת התובעת מדוע לא סיפרה בחקירה המשטרה שהמתלוננת דחפה אותה לתוכן חדר (השירותים), אמרה שלא נשאלת על כך, ועמדת על כך שהמתלוננת דחפה אותה לתוכן השירותים. כתיאורה באופן חופשי את ההתרחשות טענה שהמתלוננת דחפה אותה והוסיפה: "היא נתנה לי מכח וחזרתי לה מכח. נגמר כל הסיפור", רק כשהזכיר לה התובעת כי עדות הראשית דיברה על תפיסת אכבעותיה חזרה הנאשנת גם על טענה זו. בהמשך חקירתה טענה שאכבעותיה נחਬשו רק לאחר התקירית נושא כתוב האישום, שבמהלכה שברה המתלוננת את אכבעותיה. הנאשנת טענה שלא מצאה טעם להתלונן במשטרה על שבירת אכבעותיה על ידי המתלוננת כיון שambilא המשטרה סוגרת את התקיקים הנפתחים בעקבות תלוננותה. בתשובה לשאלת רופא אמרה שבדרך כלל היא אינה הולכת לרופאים אלא חובשת את עצמה בלבד. לדבריה, האירוע בשירותים נמשך חמיש דקות. את הקושי שלו בחקירה המשטרה לזכור את שהתרחש הסבירה בכך שבזים החקירה נותח בנה. כששאלת אותה התובעת אם הלכה למקום עבודתה של המתלוננת כדי לתקן אותה, אמרה שלא הוכנעה לריב אותה כשהיא יכולה לסימן את העניין בדיורום. הנאשנת הוסיפה שהמתלוננת ביקשה צו הרחקה ל-90 יום והוא ביקשה שהצוו יהיה ל-30 שנה - מהמתלוננת ומן הילדים.

13. עיון בעדותה של הנאשנת במשטרה (ת/1), שנמסרה שבוע לאחר האירוע נושא כתוב האישום, מעלה כי גם בה תיארה אותו תיאור רקו לגעטה למרפאה שבה עבדה המתלוננת. כששאלת מה קרה במרפאה, אמרה: "לא קרה כלום. פגשתי אותה, היא סקרה איזה דלת שם, היא ראתה אותי. היא אמרה לי: 'מה אתה עושה פה? תסתלק' מפה". אמרתי לה: 'אני רוצה לדבר איתך', וזהו. היה שם חדר שירותים. נכנסנו לשם, ואז היא התחללה להרים עלי יד והחזרתי לה". כששאלת מה הכוונה במילים "להרים עלי יד", אמרה הנאשנת: "נתנה לי מין מכח צאת. ואז החזרתי לה". כששאלת איפה נתנה לה המתלוננת מכח, אמרה שאינה זוכרת והמתלוננת עיקמה לה שתי אכבעות. כששאלת איך "הছירה" למצלוננת אמרה שנתנה לה מכח, אך היא אינה זוכרת היבט כיון ש"זה היה כבר זמן" (אף על פי שכאמור החקירה הייתה שבוע לאחר האירוע). כששאלת על גרסת המתלוננת לגבי תפיסת השיער וה侔ת האומיים אמרה: "אני לא זוכרת שאמרתי לה דבר כזה בכלל. סך הכל שאחננו היוו 2-3 דקות בשירותים. לא זוכרת. איך יכול להיות שאמרתי לה את כל זה. שקרנית זאת". כשסיפר לה השוטר על עדותה של זיווה, אמרה הנאשנת שאין זה נכון והמתלוננת יצאה מן השירותים דקה אחרת. כששאלת שוב אם משכה בשיערה של המתלוננת אמרה הנאשנת שהוא לא זוכרת, ולא תתפלא אם המתלוננת גירה חתיכת שיער. לגבי האיום ברצח אמרה שלא יכולה הייתה להוציא זאת מפה.

הכרעה:

14. לאחר ששמעתי את העדויות ועינתי בראיות שהוגשו אני מוצא כי האשמות הוכחו בעיקר לספק סביר.

15. גרסה של המטלוננט היא סבירה בהרבה מזו של הנואמת, ונתמכת על ידי עדותה של זיהו על אף סתרות בפרטים מסוימים. הנואמת (שהיא אישה גבוהה כתיאורה של זיהו) הגיעה לאורחת לא קרואה למקום עובודתה של המטלוננט, ואין זה סביר כלל להניח שהנאemptה נדחפה על ידי המטלוננט לשירותים אחרים שהמטלוננט אמרה לה שתסתלק מן המקום. טענה שכזו גם לא הועלתה על ידי הנואמת בחקירת המשטרה אלא רק במשפט שהתקיים שנים אחר כך. גם הטענה שהותקפה על ידי המטלוננט אינה סבירה כשהיא זו שהגיעה למקום ללא הזמנה כדי למחות על התנהגותה של המטלוננט. העובדה שזיהו מצאה את המטלוננט בוכה (וכתמים אדומים על צווארה) בשירותים אחרים ששמעה קרייה לעזרה ובקשה להזמין את המשטרה, בעוד הנואמת עזבה את המקום בלבד לומר דבר, תומכת בכך שהמטלוננט היא שהותקפה. כך גם פניתה המיידית של המטלוננט למשטרה ולבית המשפט לענייני משפחה להוצאה צו הרחקה - פועלות שהנאemptה לא נקטה בהן.

16. גרסה של המטלוננט הייתה גם עקבית לחלוtin. טענה שהנאemptה כלאה אותה לא כלליה טענה שהנאemptה נעלאת הדלת. לאורך כל עדויותיה טענה כי הנואמת תפסה אותה חזק בשערה באופן שהביא לתליישת שערותיה. טענה זו נתמכת בעדותה של זיהו על כך שמצאה במקום שערות רבות. נראה כי סערת הרשות שבה נמצא הן המטלוננט והן זיהו מסבירה את הבדלי התיאורים ביניהן - הן את העובדה שהמטלוננט טעה לחשב שהנאemptה עזבה אותה רק כשזיהו נכנסה לחדר השירותים, והן את דבריה של זיהו על כך שהמטלוננט הייתה על הרצפה. בשני המקרים נראה כי התחשות עיצבו את הזיכרון. תחושת ההצלה על ידי זיהו גרמה למטלוננט לחשב שהנאemptה עזבה אותה כתוצאה מכניתה של זיהו, ומצבה הקשה של המטלוננט גרם לזיהו לראות אותה כמו שנמצאת על הרצפה. כך או כך, אני סבור שאין בסתרות בין העדויות כדי להטיל ספק באשמה של הנואמת. כפי שציינתי לעיל הנסיבות של הנואמת את המשיכה בשער ואת האיומים היו הנסיבות רפות ולא מיידות (הדברים בולטים בעדות הנואמת במשטרה שעיקרה הובאו לעיל), ובכך יש תמייה נוספת בטענות המטלוננט.

17. העובדה שהנאemptה והמטלוננט נמצאות בסכוך ירושה ושהמטלוננט מעוניינת בכך שהנאemptה תיענש אינה מקימה אף היא ספק סביר באשמה הנואמת. השורה התחרתונה היא שמצאת את המטלוננט אמונה ואת הנואמת לא אמונה. זאת, גם בהתבסס על התרומות בלתי אמצעית מעדות המטלוננט, שהשאייה עלי רושם חיובי.

18. לנוכח האמור לעיל אני קובע כי הוכח מעבר לספק סביר שבמקום ובמועד האמורים בכתב האישום הנואמת אחזה בחזקה בשערות ראשיה של המטלוננט כך שלא יכולה להיות את חדר השירותים וגרמה לתליישת שערות רבות מראשה. כמו כן, הוביל ומצאת את המטלוננט אמונה, אני קובע שהוכח מעבר לספק סביר שהנאemptה איימה להרוג את המטלוננט באמצעות סכין הנמצא בתיקה, וכן איימה לרצוח את ילדיה של המטלוננט ושתdag שיפגעו גם באחיה של המטלוננט. אשר לחבלה במקרה, דבריה של המטלוננט על כך שנרגמה "אולי מהכו"ר" מעלים ספק בשאלת אם החבלת נרגמה על ידי הנואמת דווקא, ولكن אני מזכה בכל הנוגע לטענה ספציפית זו.

19. אמן בטענת הסניגוריית באזהרה בפתח חקירתה של הנואמת במשטרה הזכיר עבירות של איומים ו"תקיפה

סתם" בל' לציין שכחוצאה מהתקיפה נגרמה חבלה, אך הנואמת נשאלת בחקירה על גרסת המתלוונת שלפיה גרמה לتلישת שערות ראה, והכחישה זאת (ראו התייחסות לכך לעיל). כמובן, במקרים מסוימים ניתן לנואמת הודה בתקיפת גרמה חבלה. להtagnon בפני החשד שכחוצאה מן התקיפה נטלשו שערות ראה של המתלוונת (כלומר, שהתקipa גרמה חבלה). מילא הידר האזהרה על תלישת השערות גם לא גרמה כאמור לעיל לנואמת להודות בכך בחקירהה, אך שגם לא ניזוקה בשום דרך מכך שהשוטר התייחס באזהרה למעשה כאלו תקיפה (שהרי תפיסת השערות היא התקיפה שעליה נחקרה). תלישת השערות היא גריםת חבלה גם אם השוטר שחקר את הנואמת לא סבר בכך, ואזכור המונח "תקיפה סתם" באזהרה שהזahir השוטר מילא לא כובל את שיקול דעתה של התביעה בבחירה סעיף האישום (לענין זה ראו למשל: פסקה 13 בע"פ (תל אביב) 71758/04 **אברהם רמי קידר נ' ברוריה שוויצר** (4.9.2005), פסקאות 15-17 בע"פ (תל אביב) 70062/08 **אלכסנדר סבקו נ' מדינת ישראל נ' משה עטיה** (13.5.2009), פסקה 50 בת"פ (מחוזי ירושלים) 1238/00 **מדינת ישראל נ' משה עטיה** (1.9.2003)). מעל לכל, זכותה של הנואמת להtagnon או כל זכות אחרת שלא נפגעה בפועל כתוצאה מהאופן שבו הוצגו מעשייה באזהרת החוקר.

20. הסניגורית טענה שמעשייה של הנואמת על רקע הטרגדיה האישית שחוותה הם בגדר זוטי דברים, אך אני אינני סבור כך. אני סבור שמעשייה של הנואמת מבנית טיבם לא היו קל' ערך - זאת, משומש שהגיעה למקום UBודתה של המתלוונת, החזיקה אותה בניגוד לרצונה בשירותים, משכה בכוח בשערותיה עד כדי תלישת שערות רבות, וזאת תוך כדי השמעת איוםים חמורים ביותר.

21. אני דוחה גם את טענת הסניגורית שלפיה עומדת לנואמת טענה של הגנה מן הצדκ בשל היuder עניין ציבורי בהעמדתה לדין. אני סבור שלא נפל כל פגם בהחלטה להעמיד את הנואמת לדין בעקבות מעשי התקיפה והאיומים שביצעה כלפי המתלוונת. הרקע לאיומים ונסיבות האישיות הנוספות של הנואמת רלוונטיים לשם קביעת עונשה.

22. לנוכח האמור לעיל, אני מרשים את הנואמת בעבירות הבאות:

א. תקיפה הגורמת חבלה, לפי סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

ב. איומים, לפי סעיף 192 לאותו חוק.

ניתנה היום, 4 בנובמבר 2021, במעמד הצדדים